

introit: Jan 12;24

píseň: 639

1. čtení: Řím 6;3 - 11

píseň: 605

oznámení:

chvály:

2. čtení: Jan 12;20 – 26

„Kdo mně chce sloužit, ať mne následuje, a kde jsem já, tam bude i můj služebník. Kdo mně slouží, dojde cti od Otce.“ Jan 12; 26

Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede ke spravedlnosti. Řím 6, 6 + 16

O svátcích jako jsou Velikonoce v Izraeli putovaly často celé rodiny do jeruzalémského chrámu, aby se mohly zúčastnit bohoslužeb a oběti, kterou tam vykonal kněz zástupně za hříchy celého lidu. Taková cesta trvala třeba i několik dní. My dnes máme do kostela někteří jen pár kroků. Není ale tak dávno doba, kdy za doby totalitního režimu například někteří učitelé, aby nebyli viděni doma ve svém městě, cestovali do vzdálených farností někam na venkov, aby se tam mohli bez obav, že by je někdo udal, zúčastnit třeba právě velikonočních bohoslužeb.

Tento týden jsem viděl zajímavou fotografii z bohoslužeb na ostrově Fidži, kde lidé stáli na bohoslužbách někteří až po lýtka ve vodě. Fidži totiž před 14 dny zasáhla nejhorší tropická bouře v historii. Cyklón, který byl podle místních úřadů nejsilnější bouří na jižní polokouli ve známé historii, vytrhával stromy, obracel domy vzhůru nohama a zasypával silnice. Stovky rodin zůstaly bez střechy nad hlavou. Rychlost větru prý ve středu bouře dosahovala v nárazech až 296 kilometrů v hodině. Rodiny s dětmi přišly o domov i celou úrodu. Přežívají bez přístřeší, jídla i jakékoliv možnosti obživy. Přesto se mnozí z nich nevzdávají své víry a navzdory tomu, že nic nemají a jen o vlasek unikli smrti, vyhledávají Boží blízkost. My jsme tady už kdysi zažili povodeň, ale představte si, že bychom ze dne na den přišli úplně o všechno, museli bychom začít úplně znova, od začátku.

A to je podobný stav, jako když člověk přijímá křest. Křest je v podstatě nový začátek, uzavíráme při něm slib buď my sami, nebo naši rodiče, že chceme následovat Krista. Vydáváme se na pout', jakou podnikli řečtí poutníci, kteří se u Filipa doptávali na Ježíše. „**rádi bychom ho viděli**“, zní jejich slova. Filip to řekne Ondřejovi a společně to pak jdou povědět svému Pánu. Jeho odpověď je ale možná trochu překvapí. Ježíš už je, jak se zdá, myšlenkami v blízké budoucnosti, kterou už teď promýšlí a proboují na modlitbách. Z jeho úst zazní prorocké slovo: „**Přišla hodina, aby byl oslaven Syn člověka**“, odpovídá, a potom hovoří o pšeničném zrnku, které je zapotřebí nejprve zasít, musí zemřít, aby z něj mohl vyrůst nový život a vydat užitek mnoha dalším, které nasytí. To zrnko se musí obětovat a stejně tak je to i s životem, který je zaměřen na Ježíše. Není to vždycky pohodlná cesta, na které jdeme od úspěchu k úspěchu, je to především cesta služby, kterou jsme zavázáni svému Pánu. „**Kdo mě chce sloužit, ať mne následuje**“, říká Ježíš. „**Kdo miluje svůj život, ztratí jej; kdo nenávidí svůj život v tomto světě, uchrání jej pro život věčný.**“ Je to otázka životních priorit. V řečtině je v tom verši ve slově „život“ použito slovo „duše“. Jinými slovy: „Kdo se příliš zamiluje do své duše, do sebe sama a chce si svou duši a život pěstovat zde na zemi, ten se často zamiluje do mnoha pomíjivých věcí, které mu v konečném důsledku mohou zcela zakrýt výhled a cestu k těm nepomíjivým a věčným. Když dnes přemýšlíme o křtu, potřebujeme si připomenout také slovo ap.Pavla, který v dopise Římanům připomíná, že při křtu vlastně pohřbíváme svůj starý způsob

života, své staré „já“, svůj egoistický pohled na sebe a svůj vlastní život. Pavel říká: „**Víme přece, že starý člověk v nás byl spolu s ním“ tedy s Kristem“ ukřižován, aby tělo ovládané hříchem bylo zbaveno moci a my už hříchu neotročili** (Řím 6;6).

Ap.Pavel to potom vysvětluje na příkladu služebníka a jeho pána: **Víte přece, když se někomu zavazujete k poslušné službě, že se stáváte služebníky toho, koho posloucháte – buď otročíte hříchu, a to vede k smrti, nebo posloucháte Boha, a to vede ke spravedlnosti.** (Řím 6;16). Kdybych to měl vysvětlit nějakým příkladem ze současnosti, byť trochu nepřesným, tak je to podobné, jako když dnes uzavřete pracovní smlouvu s nějakým zaměstnavatelem, nebo firmou. Musíte jim slíbit svou loajalitu, věrnost a respektování pracovních předpisů, což znamená poslouchat nadřízené, často i když už máte dávno po pracovní době. Kdybyste se například stali stewardkou, nebo letuškou, dostanete nejenom slušivý stejnokroj, ale také rozpis služeb, který znamená, že se budete doma objevovat pouze v době, kdy nebudete mít zrovna směnu. Každý to respektuje, protože má za to slíbenou odměnu v podobě slušného platu a někdy i příjemných benefitů.

Ale jak je to s křesťany? Tady je třeba si uvědomit, že ten příměr tak úplně nesedí. Křesťan, tedy „Kristovec“, uzavírá svým křtem dobrovolný závazek poslušnosti Bohu, který mu dává zaslíbení, že odměna, která mu náleží, se nemusí vždy projevovat tak, jak to známe z pracovně–právních vztahů. Křtem totiž uzavíráme exklusivní smlouvu, kterou už dopředu podepsal a stvrdil svou vlastní smrtí - obětí za naše viny sám Boží Syn. Dobrý zaměstnavatel, třeba nějaká prestižní firma, očekává, že jí budete reprezentovat nejen v práci, ale i v osobním životě. Pán Ježíš, díky exklusivní smlouvě s luxusním benefitem, kterým je pro všechny křesťany výhled do věčnosti, kde pro nás připravuje velké setkání a nový život, očekává přinejmenším touhu po sjednocení, ochotu k následování a předávání radostné zvěsti evangelia svému okolí. K tomu nám dává velké zaslíbení: „**jestliže jsme s ním sjednoceni, protože máme účast na jeho smrti, jistě budeme mít účast i na jeho zmrtvýchvstání**“ (Řím 6;5).

Bratři a sestry, tuto touhu po sjednocení s naším Pánem máme v sobě od chvíle, kdy jsme Ježíši řekli - ať už kdesi uvnitř ve svém srdci anebo nahlas – „ano, chci jít za tebou“. To je ten okamžik, kterému někteří říkají obrácení, řecky metanoia, vnitřní proměna, znovuzrození. Někteří to prožijí před svým křtem, někteří při něm a někteří až po křtu, zejména u těch, kteří byli pokřtěni v dětství, ale i u dospělých křtěnců to tak někdy může být. Je to tak proto, že každý z nás jsme prostě Boží originál, a nikde v Bibli ani v církevních rádech nemáme „zkoušečku na pravověrnost“ křesťana. Jestli to ve svém srdci myslíme vážně, to může posoudit jedině Bůh skrze svého Ducha Svátého. Ostatně to, jestli se člověk rozhodne stát křesťanem a rozhodne se pro křest, v tom bychom měli dát Božímu Duchu naprostou svobodu. V tom je veškeré lidské namáhání často zbytečné, ne-li někdy i škodlivé. Ale víme, jak to často chodí, naše touha je někdy větší a tak se někdy snažíme Pána Boha předběhnout, anebo trochu napomoci. Jistě je dobré třeba své děti motivovat a být jim příkladem, ale proces vnitřní proměny a znovuzrození je dílo Božího Ducha. Ať už to bylo ve vašem životě jakkoli, ať už jste přijali křest v dětství, nebo až v dospělosti, nebo třeba při konfirmaci, anebo proto, že si to přáli vaši rodiče, a vy jste je nechtěli zarmoutit a tak jste se tak nějak podvolili (možná z toho máte smíšené pocity), věřte, že křest je svátost, které Pán Bůh dává své pomazání. Duch svatý je při něm přítomný, tak jako když se nechal pokřtít Ježíš a Duch Boží na něj sestoupil, aby se k němu před celým světem přiznal: „**Toto je můj milovaný Syn, jehož jsem si vyvolil.**“ (Mt3;17). Stejně tak se přiznal ke každému z vás, kdo jste přijali křest. V den vašeho křtu nad každým z vás v nebi zazněl hlas: „*tohle je můj syn, toto je má dcera, toho jsem si vyvolil, tuhle jsem si vyvolil...*“

Obnova křestních slibů

Bratři a sestry v Kristu, dnešní neděle se může stát pro mnohé z vás nejen příležitostí zúčastnit se svátosti Večeře Páně, ale také obnovením vaší víry, smlouvy s Pánem Bohem, je dobré se rozpomenout a obnovit sliby vyslovené při vašem křtu – tehdy, když jsme byli obmyti na znamení svého rozhodnutí zanechat svého starého způsobu života a obdrželi jste Ducha svátého, aby s vámi zůstával. Odvážně proto svoji víru vyznejme před Bohem, zřekněme se

života bez Božího vedení a vezměme za svůj Boží život Duchem naplněných a s Kristem sjednocených křesťanů. Kdo z vás chcete dnes obnovit svou křestní smlouvu, můžeme tak učinit společným vyznáním. Kdo jste byli pokřtěni a cítíte, že vás Pán vede, abyste se dnes znovu ke svému křtu znovu přiznali, prosím, abyste nyní povstali.

Nejprve si tedy ještě jednou řekněme co je křest:

Křest je obmytí vodou ve jménu Otce, i Syna i Ducha Svatého; tato svátost vyjadřuje a pečetí naše přijetí Kristem, očištění od hříchů a sebevydání Pánu a jeho církvi, vykročení na novou cestu života. V křestní agendě naší církve stojí: Výkon křtu sám z dětí křesťany nečiní. Velice záleží na tom, aby rodiče, kteří o křest žádají, činili tak z víry. Myslím, že totéž lze povědět i o dospělých. Křest samotný z nás ještě hotové křesťany nečiní pouze pečetí a stvrzuje Boží milosrdenství, které Bůh nad námi vyslovil a na které my sami musíme svobodně a ze své vlastní vůle z celého svého srdce odpovědět svým „ano“. Pokud jste to ještě nikdy sami za sebe nevyslovili, máte tu možnost tak učinit dnes, anebo se ke svému křestnímu slibu znovu přiznat.

Ve svatém křtu vás Pán Ježíš Kristus přijal a stali jste se členy jeho církve. Ve společenství Božího lidu jste se dozvěděli z jeho Slova o Božím láskyplném záměru pro vás a pro všechno stvoření. Byli jste živeni u jeho svatého stolu a povoláni ke svědectví evangelium Ježíše Krista. Nyní společně odmítneme hřích a vyznáme svoji víru v Ježíše Krista, víru ve které jsme pokřtěni. Učiníme tak prostřednictvím otázek, které položím, a odpovědí, které nám poskytuje Apoštolské vyznání víry: Zároveň se tak připravíme ke společnému stolování u Svaté Večeře Páně.

Společně tedy vyznejme:

Zříkáš se všech sil zla, ďábla a jeho prázdných slibů?

S: Ano (zříkám)

Věříš v Boha Otce?

S: Věřím v Boha Otce všemohoucího, Stvořitele nebe i země.

Věříš v Ježíše Krista, Syna Božího?

S: Věřím v Ježíše Krista, Syna jeho jediného, Pána našeho, jenž se počal z Ducha Svatého, narodil se z Marie Panny, trpěl pod Pontiem Pilátem, ukřižován, umřel a pohřben jest; sestoupil do pekel, třetího dne vstal z mrtvých; vstoupil na nebesa, sedí po pravici Boha, Otce Všemohoucího, odkud přijde soudit živé i mrtvé.

Věříš v Boha Ducha svatého?

S: Věřím v Ducha svatého, svatou církev obecnou, společenství svatých, odpuštění hříchů, vzkříšení těla a život věčný.

Učinil jsi veřejné vyznání své víry. Máš v úmyslu pokračovat ve smlouvě, kterou s tebou Bůh uzavřel ve křtu: žít uprostřed Božího věrného lidu, na-slouchat jeho Slovu a sdílet se při jeho Večeři, hlásat dobrou zprávu o Bohu v Kristu slovem i skutkem a usilovat o spravedlnost a pokoj po vší zemi?

S: Ano a žádám Boha, aby mne vedl a pomáhal mi.

Modleme se. Milosrdný Bože, skrz vodu a Ducha jsi tyto ženy a muže učinil svými vlastními. Odpustil's jim všechny jejich hříchy a přinesl jsi jim nový život. Posiluj je i nadále Duchem svatým a denně v jich rozhojňuj své dary milosti: ducha moudrosti a porozumění, ducha rady a moci, ducha poznání a bázně Boží, ducha radosti v tvé přítomnosti, skrze Krista, tvého Syna, našeho Pána.

S: Amen

Ať Všemohoucí Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nám dává nový začátek prostřednictvím vody křtu a nové narození prostřednictvím Ducha svatého všem, kteří jste upřímně vyznávali odpuštění vaše hříchy, zachová vás svojí milostí v Ježíši Kristu našem Pánu, abyste mohli mít věčný život.

S: Amen

Zakončeme modlitbou poděkování za křest a nového odevzdání (podle Pavla Ambrose):

Děkujeme ti, nebeský Otče, že jsi nás skrze křest přijal do těla Kristova. Děkujeme, že jsi nás zapečetil pro věčnost, že jsme se mohli skrze Ducha svatého stát tvými dětmi a vykročit za tebou na cestu, která vede k novému životu. Můžeme se nazývat tvými dětmi, poněvadž jsi nám daroval podíl na své životě. Děkujeme ti, Ježíši Kriste, za tvou smrt a vzkříšení. Jsme k tobě připojeni jako ratolesti k vinnému kmeni. Jsem částí tvého těla, jsem přičlenění k svatému lidu, k chvále Otce. Děkujeme ti, Duchu svatý, že do našeho srdce mohla vstoupit tvoje láska. Ty žiješ v nás a vedeš nás k životu oslavování Boha a služby bratřím. Toužíme jednou obdržet se všemi svatými dědictví, které je připraveno těm, kdo Boha milují.

Píseň: 455; 1 – 3, 7

Večeře Páně

Píseň: 505

Přímluvné modlitby + Otče náš

Slovo poslání: Řím 6; 12 - 14

Požehnání: Řím 6; 22- 23 Řím 16; 20

Píseň: 489